

Čy-li spěwał,
Pitnje džělat,
Stromja cze
Čswójbnj statot,
A twój šwjatot
Gradny je.

Sa staw spróznj
Napoř móznj
Lubosč ma;
Bóh pač šwěrnj
Pšes spač měrnj
Čzerstnosč da.

Nječ ty spěwałš,
Čswěrnje džělaš
Wšědne dny;
Džen pač šwjatš,
Dušči datš,
Wotpocžj ty.

S njebješ mana
Nječ czi kmana
Žiwnosč je;
Žima woda,
Niž Bóh poda,
Wotšćew cze!

F.

Šerbske njedželske łopjena.

Wudawa so kóždy šobotu w Čsmolerjez knižicizšćerńi w Budyščinje a je tam ja šchwórtlětnu pšchedplatu 40 np. dostacž.

Njedžela po nowym lěće.

Čfes. 5, 8—14.

Wy běšćeže přjedy čěmnosč, nětk pač seže šwětlosč w tym Čnjeju. Šhodžće jako džěczi šwětla. Teho ducha plód so wopofajuje we wschej dobrošći a prawdošći a wěrnosč. Tež spytajće, ščo by temu Čnjeje spodobne bylo. A njemějeze niczo čzinič s tymi njepłódnymi skutkami čzmy, ale šwarče wjele bóle na nje. Pšetoz ščož so šradzu wot nich stanje, to je tež hrosne prajicž. To wschitko pač budže šjawne, hdyž budže wot šwětla domjedzene. Pšetoz wschitko, ščož budže šjawne, to je šwětlo. Teho dla praji wón: Wotzucž, kiž ty špiš, a stawaj wot mornych, dha budže cze Šhrystuš rosšwětlicž. — Čfes. 5, 8—14. Wy běšćeže přjedy čěmnosč, nětk pač seže šwětlosč w tym Čnjeju. Šhodžće jako džěczi šwětla. Teho ducha plód so wopofajuje we wschej dobrošći a prawdošći a wěrnosč. Tež spytajće, ščo by temu Čnjeje spodobne bylo. A njemějeze niczo čzinič s tymi njepłódnymi skutkami čzmy, ale šwarče wjele bóle na nje. Pšetoz ščož so šradzu wot nich stanje, to je tež hrosne prajicž. To wschitko pač budže šjawne, hdyž budže wot šwětla domjedzene. Pšetoz wschitko, ščož budže šjawne, to je šwětlo. Teho dla praji wón: Wotzucž, kiž ty špiš, a stawaj wot mornych, dha budže cze Šhrystuš rosšwětlicž. — Čfes. 5, 8—14. Wy běšćeže přjedy čěmnosč, nětk pač seže šwětlosč w tym Čnjeju. Šhodžće jako džěczi šwětla. Teho ducha plód so wopofajuje we wschej dobrošći a prawdošći a wěrnosč. Tež spytajće, ščo by temu Čnjeje spodobne bylo. A njemějeze niczo čzinič s tymi njepłódnymi skutkami čzmy, ale šwarče wjele bóle na nje. Pšetoz ščož so šradzu wot nich stanje, to je tež hrosne prajicž. To wschitko pač budže šjawne, hdyž budže wot šwětla domjedzene. Pšetoz wschitko, ščož budže šjawne, to je šwětlo. Teho dla praji wón: Wotzucž, kiž ty špiš, a stawaj wot mornych, dha budže cze Šhrystuš rosšwětlicž. — Čfes. 5, 8—14.

wušnaje: Wšchón našch rošom s mudrosčju je čzma, my šmy błudne džěczi.

Kak krašne pač je, hdyž móže nětk rěfacž, wy běšćeže přjedy čzma, nětk pač seže šwětlosč w tym Čnjeju. Praščejmj so, pšes czo je so tajke wulke pšchemějenje štalo! Wotmolwjenje dawa nam japoschtoł k wobšaměnje-nju našeho teksta po wajcharjomym hłóšu profety Čes. 60, 1: Wotzucž, kiž ty špiš, a stawaj wot mornych, dha budže cze Šhrystuš rosšwětlicž. Šladaj derje, dwaj džiwaj Božej dyrbitaj so w twojej wutrobje štač, přjedy hacž móžech ty, kiž so čěmny, šwětlo w tym Čnjeju bycž. Najpřjedy dyrbišch horjestanjenemu Šbóžnikěj dowolicž, so wón cze w twojej hrěšchnej wěštosč. Šatraschi a s njeje šbudzi, so wón tebi pokaze, pšchi kotrej hłubinje ty na hrěšchnym pucžu štejšch, a do kotreho wěczneho štaženja ty džěsch, hdyž so s wutrobu njewobrocžišch. Ale s duchownym šbudženjom hišćeže čzinjene njeje. Někotryžkuliz wotzuczi drje, ale s tym njestupicze hišćeže won s čznowej jamy šwojeho hrěšchneho žiwjenja. Teho dla dyrbi k temu to druhe pšchicž: Stawaj wot mornych. Pšetoz ščo by šhubjenemu šynej pomhale, jeli so by wón wotzucziwšchi je šwojeje šmjercze pošnał: ja hłodu wumru. Wón dyr-bjesche tež k temu wotmyšljenju pšchicž: Ša chzu poštanycž a k šwojemu nanej hič; jenož tak šupi wón šašo do šłóncžneje pruhi lubojče nanoweje, jenož tak bu wón šašo šyn w nanowym domje. Šunje tak dyrbimj tež štanycž wot mornych, jenož potom móže naš Šhrystuš rosšwětlicž.

Ma to pač dže wotčahowaza hnada našeho Čnjeja: Wy dyrbimj šwětlo bycž w tym Čnjeju. To pač so po

japostole na dvojake waschnje pokaže. Najprjedy a pschede wschém dyrbi nasche khodzenje w śwětłe bycz a płód a skutkowanje śwětła budže so pofasacz we wschej dobrocze a prawdosci a wěrnosci. Wěrni budžemy k naschemu Bohu a Sbožnikowej, hdyž s nascheho czitanja w bibliji, s nascheho modlenja, s nascheho kemjchi a spowjedzi khodzenja so pschezo bóle tež posledni kus ludanja shubi. Prawi budžemy psches wodzenje swjateho Ducha pschezo bóle w tym, shtoz wo naschim bližšim rječimy, wot njeho žadamy abo smy jemu winojci. A na posledku budže dobroczimosc, czichosc a smilnosc nascheho bycza suamjo wot leta k letu bóle, tak so bo nascheho Sbožnikowe pschislowo na nas pocahuje: Stare wino je lepsche. Derje, hdyž móže so wo kschesczijanskim žiwjenju rječec, so je khodzenje džeczi śwětła, potom khwali so s tym knjesom mjeno wo wschěch wězach, potom budže tajke khodzenje bjes wjele słowow swaricz a wotbudžicz wscho, shtoz je czemnoscz.

To paž žada šebi swj. Powol nětš wošebje. Kschesczijenjo dyrba šól semje bycz. Duž sonta džeczó śwětła wscho, shtoz jemu w swěcze napischecziwo stupi, njeczita žane knihi, njekhwali žane człowške skutki, a hdy bychu so najkrašnišche sdaše, so njeprašawšchi, hacž je wscho to s Boha narodžene a Bohu spodobne. Pschetoz shtoz ma dostatk s Bohom, njemóže dostatk mēcz s njepłodnymi skutkami czemnosce, ale swari je wjele wjazy. Haj, wschať je swjata pschislušchnosc, so my kschesczijenjo w tutym čašu, hdyž njewera a kža khroble swojei hłowje pošbehataj, móžnišcho hacž hewať pschecziwo bjesbožnemu waschnju swědczenje wotpołożimy, so bychmy tole waschnje jako bjesbožne a sčazaze psched kóždeho woczomaj sjawne czinili.

Tak daj, kschesczijano, jašnemu śwětlu swojeho Sbožnita tebi tak we wutrobje bydlic, so twoje słowo, khodzenje a žiwjenje swět k Šhrystuškej czehnje, abo hdyž njecha so czahnycz dacž, swari a sjawne czini.

Samjeń.

Nowe leto.

Budž postrowjene, leto nowe,
Běž pucz swój wotkynjem wot Boha!
Hdyž wostanje mi czelo strowe,
Chzu dale khwalicz šrijedza Ziona
Wschě džiwj Bože nowe nad nami,
Kiz woczto dženka hiščeje njewidzi.

Naš nowa dženka wita hnada,
Kiz Šesuf Šhrystuš šaklužil je nam;
Duž woczto s domerjenjom hlada,
Shto ty nam napischecziwo njebesch kam.
D džeczi Bože, pójče hnadu bracz,
Kiz Bóh nam w lēče nowym lubi šlacž!

Ty, Božo, wostanješ tón šamy,
Nam byče twoje njestari so;
Sa šylnoscz šwoju wobkhowamy
Če dale tež do leta noweho.
Hacž šłabi smy, shto chzyl bojecž so,
Hdyž wostanješ ty nasche hrodžiščezo?

Ssej dženka chzemy s nowa šlubicz,
Kaž bratšja lubowacz so bjes šobu!
D njedajmy šej wěru rubicz,
Nam słowo Bože šdžerž a pošyl ju!
We swjastku bratškim běžmy s nowa pucz
A njedajmy so psches strach s njeho hnucz!

Tak, leto, běž pod khwalbu Božej
Wot šapoczatka šem hacž do šónza!
Shtoz khwali swět, naš njewošbožej!
Džel lepschi ruka Boža sa naš ma,
Haj, leto, pój, budž leto khwalenja
Nam wschitkim hacž do pošlednjeho dnja!

Puczowanje po Božim pišnje

abo

tajke myšle nadeńdžech, Bože słowo czitajo.

Podawa šwěrnj czitať „Šomhaj Bóh-a“.

I. knihi Wóššawowe, 47. šlaw.

(Šofracžowanje.)

Waschnja potajkim, pod kotrychž je Šraelski narod w Eghptowskej wotroštl, so bē kóždy człowjek a kóžde wobšedženstwo wotwišne wot krala, a so bo tón jako najdoštojnišchi w kraju pschisłnawasche s tym, so pjaty džel dostawasche, mējesche Šraelski narod na swojeho njewidžomneho krala nałożowacz, tak mējesche bycz psches wchón podložť swojeho wschědneho žiwjenja, šajnje k njemu domjedženy.

13. Hdyž Šakubowy dom žana nusa njepodečdže, dha drohota, tak hižo prjedy dvě lēče, tak nětš hiščeje pječ lēt Eghptowiku a wschě wokolne kraje tyschesche; pschetoz we wschěch krajach njemējachu žaneho khlěba. Pschetoz drohota bē jara wulka, so Eghptowiki a šužodny Šanaanski kraj hłoda dla šahinšhtaj. Tola Šraelski narod bē hiščeje do čaža wumoženy, hdyž w Šanaanskej ani pjenes wjazy njemējachu, so mogli w Eghptowskej kupowacz.

14. A Šosef šhromadži wschitke pjenješ, kotrež šu w Eghptowskej a Šanaanskej byle namočane, sa žito, kotrež kupowachu. A Šosef pschinješy wschě pjenješy do Šaraonoweje pjenješneje kheže.

Wulka khwalba, hdyž šebi w tajkich pjenješnych hromadach ruzy njewomasajch!

15. A hdyž žanyh pjenes wjazy w Eghptowskej a Šanaanskej njebē, pschindžechu wschitzy Eghptowizy k Šosefej, prajizy: Daj nam khlěba! Čžeho dla chžesč nam dacž psched tobu wumrjecž, wuhładaš-li našču nusu, a hdyž našču tola šredkow nadošcz, so mohł nam wotpomhacz, čžeho dla chžesč nam dacž psched tobu wumrjecž, so pjenes nimamy?

16. Šosef, kotryž njebē s knjesom, ale kotryž mējesche jenož hospodaricz s nahromadženyh žitom, a kotryž drje tež šnajesche, tak so s wulkej čžjodu ma — dasch ji ruku, dha wošmje čzi 24 kochzi — džesche; Pschindžecze wasch šłot te mni, dha chzu wam sa šłot dacž, dokelž pjenes nimacz.

17. A woni pschindžechu swój šłot k Šosefej, a wón da jim khlěb sa konje, wozzy, howjasy šłot a wóšly. Tak wón jich s khlěbom wudžerža sčeste drohe leto sa wschitón jich šłot.

18. Hdyž pať bēšče so tele leto pominyło, pschindžechu woni k njemu pschichodne leto, prajizy: My njemóžemy potajicz psched tobu, našchim knjesom, do kotrehož mozy smy podacz, so nješku jenož wschitke pjenješy, ale tež wschitón šłot k našchemu knjesej pschichoč, a njeje nam ničšo wostalo, so mogli našchemu knjesej podacz, khiba jenož nasche czela a nasche pola.

19. Čžeho dla chžesč nam dacž psched tobu wumrjecž, a nasche pola? Čžeho dla chzyl naš pať teho dla, so ani pjenes ani šłotu wjazy nimamy, naš šamyh dacž wumrjecž a nasche pola šapuščicz? Kup naš a nasche pola sa khlěb, so budžemy my a nasche pola Šaraonej šlužomni; daj nam šymjo, so živi wostanjemy a njewumrjemy, a pola so nješapušča. My šami budžemy se šwojim czelom Šaraonowi njewólnizy, a nasche pola, šahrody a kuki njebudu wjazy nasche kubla, ale wicžežne kubla, a my budžemy Šaraonowi wicžežnizy; sa to pať daj nam a našchim žito k jedzi a šymjo sa nasche pola, so njebychu njedželane wostale a so njebychmy hłodu wumrjeli.

20. A Šosef, do tajkeho poručzenja šwolizy, kupi tak Šaraonej wschón Eghptowški kraj, abo šwjedže sa njeho prawo wobšedženstwa sa wschě ležomnosce w Eghptowskej. Pschetoz Eghptczenjo pschedachu kóždy šwoju rolu; tak bēchu woni kralowi wicžežnizy; s tym pať mējesche kral pschislušchnosc, so jich s khlěbom a šymjenjom šastara, pschetoz hłód bēšče so jara wulzy roššylniť mješnimi.

21. Tak bu kraj Šaraonowy. A wón rošdželi lud do městow, s jeneho šónza Eghptowskeho kraja hacž do drugeho.

Josef da ludej, kotriž bē nētfo bjes wobhedženstwa a nje-wólny, do městow saczahnucz, so by wot tam hagle po krutnych saksadach wšchu rolu rosdbželil, a so by ju potom ja městy dawf wotnajal, so bychy wšchitzj dotalni kuberjo nētfo kralowi najeńzj byli.

22. Senoż mēschnikow rolu wón nje kupi, pschetož wona bēšche wot Faraona ja mēschnikow wustajena, so bychy so žiwili wot teho kraja, kotriž bēšche jim Faraon dal; teho dla woni swoju rolu njepšchedachu.

Mēschnizy dostawachu wot Faraona ja swoju službu postajenu wachu mjaša a mēru wina, teho dla njejšu trjebali nusu czerpicz a njejšu tež trjebali swoju ležomnoscz pschedacz. Tak widzimy tež hišcze posdbžicho, so je so wšchēdnje swjaty khlēb sa mēschnikow pjek a so je so jim howjaje a hušaze mjašo a wino po postajenej mērze dostało. A hdyž je so tež wojeršej worscheje swobodna ležomnoscz dała, dha so tola pōdla teho czi, kotřiz mē-jachu lēto pola krala služicz, wšchēdnje khlēb, mjašo a wino dostali. Bjes dwēla mēšesche so s tajkim sarjadowanjom temu sadžewacz, so njemēla mēschnikowa worscheja hdy nusu czerpicz, abo so mohla hdy bycz wotwisna wot krala abo nētfoho druheho.

23. A dowjedžiwschi wšchōn lud do městow a rosdbželwšchi wšchōn kraj po nowych saksadach džešche Josef, so by nētfo, pschepodajzj wšchelake kubla jenotliwym wicžeznikam, tež nētčizsche nowe prawo se s krowom wobkruczil: Hlej, ja sým waš dženšja kupil, waš a wasche pola, Faraonej; hlej, tu macze sýmjo a wobhysjeze i nim lēšja pola.

24. A wot domthowaneho žita dyrbicze wy pjaty džel Faraonej dawacz ja lētny ležomnostny dawf; shtyri džele pak dyrbja wasche bycz, so byšcze pschichodnje sanyi sýmjo mēli, so mohli rolu wobhyscz, a so bychy tež byle wam k waschej jēdzi a k jēdzi ja waschich domjazych a ja wasche džeczi.

25. A spokojom i nowym sarjadowanjom džachu woni: Sdzerz jenož nasche žiwjenje, a njech jenož hnadu namafany psched tobu, naschim knjesom; my chzemy radzi Faraonowi wotročzj bycz, chzemy so po jeho woli skozowacz a jemu dawf dawacz.

Schtož so nam tu wo Josefowym pschemēnjenju dotalnymch Egiptowskich prawow powjeda, knje so se wšchēmi druhimi powjessežemi, kotřez pola swētnych stawisnarjow nakhadžamy, jenož so so nowe sarjadowanie i wjetšcha kralej Sesostriškej pschizpije. Ale tutōn Sesostriš je po nowšchich stawisnachs bōle nētajša wopoba i bajkow, kotřez so wšchē rasne sarjadovanja a wuspēchi starych Faraonow pschizpijeja.

Schtož nowe sarjadowanie nastupa, dha njebē wone, kaž sým hižo w sawodze k naschemu stawej naspomnili, ja wobhylerjow czeza; pschetož woni bēchu hižo prjedy, hdyž bēchu hišcze wobhedžerjo, kralej mēli dawf dawacz; jenož njemēšesche so to dale wjazj po jich woli stacz, ale bē na wšchē pady kručze postajene, a dofelž so egiptowske žnē tsizeczore, dha bē dawf sawēšce tež sūadny. Pōdla pak bē tele nowe postajenje tež wulka dobrota; pschetož nētčizcha nusa njeby sawēšce tak wulka byla, bychy-li so hižo ja prjedawšche czašy starali, kaž mohł so kraj i wurytnimi pschērómami rosunnje powodžic. To pak bē dla Nilowych pomowdženjow, i kotriž Egiptowška plōdnoscz wuhhadžesche, ja pschichod žyle nusne; to pak hodžesche so jenož wufonjecz, bēšche-li wšcha semja wobhedženstwo jenicžteho cžlowjeka, mjenujzj krala. So je Josef byl, kotriž je powodjenje a wuryčze wšchēch pschērómow posdbžicho wufonjal, sdželi nam mjeno, i kotrimž so najwjetšcha hrjebja dženšja hišcze pomjenuje, mjenujzj Bahr Yusef, to je Josefowa hrjebja.

S kōnczje bē kralej mōžno, dofelž postajeny dawf kōzde lēto sberasche, stajne wōštko sežiwic a i nim kraj schšitowacz psched rubježnyimi nadpadami se hušodnych wšow; tež bē jemu mōžno, wjele druheho sarjadowacz, so mohł spomōžnoscz w kraju spēchowacz. Wopšebje pak bē Josefowe sarjadowanie, i kotrimž bē sūdōmlētnu nusu sagnał, ja wšchē czašy wobthowane. Nētfo bēchu w městach kralowske žitne ljubje, kotřez so kōzde lēto i nowa pjelnichu a lud wuhchowachu, njebēchu-li so žnē hdy poradžile.

26. Tak sežini jim Josef to ja prawo hacž do dženšnišcheho dnja po wšchēm egiptowskim kraju, so by byl Faraonej pjaty džel dawant; jenož same mēschnikow polo njebēšche Faraonowe.

Prawo, kotřez so tu mjes Egiptowczanami a jich widžomnym kralom wutwori, pokazuje doprēdka na tamne prawo, kotřez so mjes Israelskimi a Bohom, jich njewidžomnym kralom, wutwori. Tež wón bē wopravdžity wobhedžer Kanaanšeho kraja, a Israelske džeczi bēchu se swojimi ležomnosczemi jenož wicžezni-

fublerjo Boha. Tutemu jich wicžeznemu knjesej mējachu tež pjaty džel dawacz: i prēnja džešakf, kotriž bē postajeny ja mēschnikow a lewitow, a potom džešakf so woporne hoščiny na wulcich swje-dženjach.

(Pofracžowanje.)

Stawisny rekruty i lēta 1813.

(Bo franzowskim piša —6—.)

(Pofracžowanje.)

Nētfo wēšcze kōzdy rosjumi, so so wo tute wōjnške powjedanja nje starach, schumjachu do jeneho wucha nuts a i druheho sašo won. Dželajzj myšlach stajnje na to, kaž budže so khatr-zinka wješelicz. Pjecz mēšazow dolho myšlach stajnje na to. Pschedstajach sibi jejne wobliczo, hdyž swoj dar dostanje, a prashedach so stajnje: „Schto budže wona rjez?“ Bōrny sibi myšlach, so budže wolacz: „Ale Josefo, schto dha so cžinil? Čžaknik je sa mnje pschewošebny... Nē, nē... tajki rjany cžaknik nješmēm pschiwšacz.“ Potom ju nusowach, tyknych jej cžaknik do laza, prajizj: „Čžeho dla niz, khatr-zinka, čžeho dla niz... chzesch mje hušewacz?“ Potom sibi sašy pschedstajach jejne sačžerwjenjenej wobliczo. Posbēhny swojej ruzj a wolasche: „Božo mōj, nētfo widžu, Josefo, so mje s wērnje lubuješ!“ A ja ju kōschach se s hlyami we wocžomaj. Bēch sawēšce spokojny.

Mjes tym so takle dale dželach a jenož na swoju njewjestu myšlach, nasti sšma, prjedy hacž hewaf — hižo w sapoczatku novembra. Nješapocza se s nēhom, ale se hušej sšmu a je s hlynymi mōšami. Sa džen špadnychu wšchitke kopjena se sštomow. Semja stwjerdnj kaž kamješ, a wšchitke tsēšchne žyhele, plestr, wofnowe schlēšzj wobkruchu so i mōšom.

Nētfo mōže kōzdy sapšhijecz, so mi tute wōjnške powjesseže i jednym wuchom nuts džechu a i druhim sašy won. Ššchi swojim džele myšlach spōchi na khatr-zinku, kaž budže so wješelicz. Pjecz mēšazow dolho niczo druhe psched wocžomaj njemēšach. Prashedach so pschezo sašy: „Schto budže rjez, hdyž mōj dar dostanje?“ Druhdy sibi ju pschedstajach, kaž wona, wohladajo mōj cžaknik, sawola: „D Josefo, na cžo dha myšlišch? Tōn je sa mnje psche rjany... nē... nē... Tajki rjany cžaknik njemōžu pschijecz!“ Potom ju nuczach jōn wšacz, tyknywschi jej cžaknik pod laz, prajizj: „Ale, lubšcha khatr-zinka, chzesch mje rudžicž?“ Wšidžach derje, so so jej cžaknik spodobasche. Druhdy sašo sibi pschedstajach jejne sačžerwjenene wobliczo, posbēhowasche swojej bēlej ruzj, wolajzj: „Mōj Božo! Nētfo, Josefo, widžu, so mje sawēšce lubuješ!“ A ja ju kōschach se s hlyami we wocžomaj. Bēch jara spokojny.

Mjes tym, so takle dželach a jenož na swoje sbože myšlach, sšma prjedy hacž hewaf pschidžje, hižo spoczatk novembra. Dyr-bjachmy we wonym lēcze tepicz, so so njeby sšma psches murje pschedobyla. Sdyž so durje jenož wofomik wocžinichu, hnydom wšchitka cžoplota roslecza; drjewo prastotasche w kbachlach, ale palesche so kaž sšoma.

Na kōždym ranju schlēšzj nascheho wofna i cžoplej wodu wotmych; lēdma bēch wofno sawrjel, pokry jo sašy mōš. Na drōšy sšlyšchachmoj ludzi bēhacz a kashlowacz, nōš hlybofo do fornarja sčehujeny a ruzj w sakach. Nictō jich njesadžeržowasche, a kšēžne durje so wšchudžom jara spēšchne sawrjechu.

Njewēm, hdyž so wroble khowachu, hacž bēchu morwe abo žiwe; ani jedny jenicžki bēšche na drōšy sšlyšchecz. Niczo nješlyšchachmy hacž wšchēdnje, rano a wjeczor, wofatow w kafarmach pšklacz. Bēšche cžicho, kaž na puštych wjeczoru.

Čžasto, hdyž woheš tak prawje wrjēškotasche, pschesta knjes Goulden nadobo dželacz a wohladajzj wofomik na bēle schlēšzj naschich wofnow, sawola: „Naschi wbošy wozazy! ow naschi wbošy wozazy!“

Prasjesche to i tajkim sūdnyym hlošom, so cžujach, kaž so mi wutroba sadaji, a jemu wotmolwich: „Ale, knjes Gouldeno, czi so tola nētfo wēšcze w dobrych pōšškich kafarmach, pschetož so mohł cžlowjek tajku sšmu wutracz, njemōžu sibi ani myšlicž.“

„Tajka sšma!“ wōn džešche, „haj, w naschej krajnje je sšma, jara sšma, dofelž nam wētry i horow wēja, a tola — schto je tuta sšma porno s wjernernej w Ruskej a Pōšskej? Bōh daj, so so naschi wozazy sahe doscz wotčahnyli!... Mōj Božo! mōj Božo! Kajte czežke brēmjo maja tola czi njesč, kiž ludzi nawjeduja!“

Potom wón dolho mjelcžesche a ja myšlach hodžiny dolho na to, šhtož běsche praiš; pschedstajach febi našchich wojakow duzy po puczu, tak woni běhachu, so bychy so jenož trochu ščopšili. Alle pschezo šakny myšlach tež na Rhatrzinku, a wot teho čaša sem bym huso na to špomnik, so zuse horjo šbožowneho člowjeka malo moli, wošebje mlodeho člowjeka, kiž ma šylnišche žadosce a wo-prawdžitu wulku nusu hišče nješnje.

So smjeršlach džěsche so nětko tak jara mjele šněha, so kurč-rojo na puczu do Bourges tčazy wostachu. Wojach so, so nje-možu Rhatrzinku na jejnych narodninach wopytač, ale dwě kom-pagniji pšchlow wuczahnyšchtej i lopacžemi a wušypašchtej pucž ja wofy, kiž hacž do šapocžatka haprleje 1813 wobšteješche.

Mjes tym so Rhatrzinzyny narodny džěń pšhiblizi a moje šbože rosčješche. Mějach hižo te pječ a tšizyczi frankow, ale njewjedžach, tak mohł to knjezej Gouldenej rjez, so čzu ja čašnik kupicz; najradšo bych wšchitko potajil, njerěčach rady wo tym.

Štónčnje na wječoru do jejnych narodnin wokolo šednich, jako mjelčo džělachmoj — lampa šteješche mjes namaj — so na-dobo rosšbudžich a prajach: „Knjes Gouldeno, wy wěščje, so bym i wami wo kupzu maleho šlēborneho čašnika rěčal?“

„Šaj, Šosefo“, wón wotmolwi, njedasche so w džěle molicž. „Alle hacž dotal njeje pšchischol.“

„Ša to šym“, knjes Gouldeno, ja šym kupz.“

Nětko so wón žyle pšchěšlapnjeny wobroczi. Wucžezech te pječ a tšizyczi frankow a položich je na blido. Wón na mnje pohladny.

„Alle“, wón šnapšchecžimi, „to žadny čašnik ša tebe njeje, Šosefo, ty trjebašch tolsty čašnik, kiž tebi twój šak prawje wu-pjelni a tež šekundy potašuje. Tajke male čašniki šu ša žónške.

Njewjedžach, šhto wotmolwičž.

Šduž běsche Gouldenez nan někotre wokomiki mjelčal, so na dobo šakmja.

„Alle! derje, derje!“ wón džješche, „nětko rošymju, jutšje je Rhatrzinzyny narodny džěń! Nětko wěm, čžeho dla šy wodnjo a w nozy džělal. Čžakaj, tu mašch šwoje pjenješny šakny, njerodžu wo nje.“

Běch žyle pohlišchenny.

„Šym Wam jara džžakowny, knjes Gouldeno“, jemu prajach, ale tutón čašnik je ša moju Rhatrzinku a šym špokojom, so šym febi jón šaklužil. Wšchče nje jara raniš, hdyž njebnyšchče te pjenješny wšak; potom ja njebnych wo čašnik rodžil.“

Wón njepraješche ničžo wjazy a wša te pječ a tšizyczi frankow; potom wucžezje wón šakščžil a wša i njeho rjany čašnikowny rječšak i dwěmaj malymaj klucžomaj i poštočžaneho šlēbora, kiž wón čašnikowej pšchiwjášowasche. Wšchitko položil wón potom do rjaneje tyški a wobwjasa tutu i módrym židžžanym bantom. To čžinjješche wón jara pomalku, i widomnej hnutoščju; štónčnje da tyšku mi še šłowami:

„To je rjany dar, Šosefo, Rhatrzinka dyrbi šbožowna byčž, so ma tajkeho nawoženju kaž Tebe. Še čžješčžehódna holecžka. Nětko móžemoj wječžerjecž. Šryj namaj blido. Ša čzu poliwku i role wšacž.“

To čžinjčachmoj. Duž wša knjes Goulden blešchu rheinskeho wina i šhamora, kiž wón ja wošebite škladnoščje šhowasche. Wječžerjachmoj hromadže kaž dwaj towaršchey. Ša žyly wječžor wón njepšchesta wo rjanyh čžakny šwojeje mlodoščje powjedacž. Praješche mi, so je tež něhdy luboščž šnal, ale so je dyrbial w lěčže 1792 šobu pšchecžiwu Šrušam do wójny čžahnyčž, so je, domoj pšchjšchedschi, tutu wošobu woženjenu nadeschol, dokelž so jej nje-běsche prjedy wušnal. Ša na njeho pošluchach i šhutnym wobli-čžom a mjes tym myšlach štajnje na — Rhatrzinku.

(Potracžowanie.)

U a u.*

Wodał — ó—.

Muž, wo kotrymž so tudny rěčzi, běsche přeni w žylej wošadže, rěšasche Thord Ceverhas.

Něhdy šastupi wón i pošbėhnjenej hłowu do jštwy knjesa fararja, prajizy i šhutnej šwjatocžnoščju:

* Wot šwětowšlawneho norwegiškeho špišacžela Bjørnstjerne Bjørnson. Porucžamy jeho špišy našchim šdžělčanym i woboha-čženju jich šnutškowneho žiwjenja. Red.

„Mi je so šyn narodžil, a čzu jeho šchčžicž dacž.“

„Šajke mjeno jemu dasch?“

„Mjeno Šinn, po jeho nanje.“

„Šchtó šu kmóšja?“

Thord jich mjenowasche, to běchu najnahladnišchi mužojo a žony w žylej wošadže, kiž běchu wšchitzy pšchiwušni jeho nana.

„Mašch hišče něšchto rjez? džješche duchowny a pohladny na njeho. Šur šhwilu mjelcžesche.“

„Nadny bych widžal, hdy byšchče mojeho šyna šameho šchčžil.“

„So tajkim na wšchėdnym dnju?“

„Šaj, pšchichodnu šobotu, pšchipošdnju.“

„Še to wšcho?“

„Šaj, njebnych wjedžal...“

Šur wječžesche šwój škobu w rukomaj, jako čžyl so wot-šalicž; duchowny poštanj.

„Prjedy hacž wotėndžesch“, džješche wón, „čzu tebi hišchče pšchecžje na pucž šobu dacž“. Wóh đaj, so by tuto džěčžo tebi žohnowanje pšchinjėšo!“

* * *

Šchėšnacže lět po tutym dnju šteješche Thord šakny we jštwe šwojeho fararja.

„Šy so derje poměl“, wón džješche, pšchetož njejšy so do žyla pšchemėnil.“

„Mimam staroščžow.“

Šaraš na to ničžo njepraji a džješche po šhwilzy:

„Šchto pšchėješch febi džženšja wječžor?“

„Dženšja wječžor pšchjėndu šwojeho šyna dla, kiž ma so jutšje konfirmowacž.“

„Še pėkne džěčžo.“

„Prjedy hacž wam šaplacžu, čžyl rady wjedžecž, šajke městno na šemschach šmeje?“

„Ššym jemu přenje městno đal.“

„To wjedžach, tu je džžecž tolet ša waš.“

„Pšchėješch febi hišchče něšchto? woprašča so šaraš, na njeho pohladajzy.“

„Njebnych wjedžal...“

A Thord džješche šwój pucž.

(Potracžowanie.)

Wšchelake i bliska a i daloka.

Wubjerk lutherskeho knihowneho towarštwu wotně wutoru tydženja pošedženje w Budyščinje. Šako nowy pšchėšyda šastupi wot noweho lėta knjes šaraš Wólcž w Budyščinu. Šnuty džžak šlu-šcha dotalnemu pšchėšyde, knjezej šararzej rječžerzej Šakubej, ša šwėrne wodženje, i kotrymž je našche towarštwu na něčžišchi ššhodžent pošbėhnjł. Měštopšchėšyda budže knjes šaraš Šarjeń w šhwacžizach a poškladnik knjes duchowny Tyschėr w Budyščinje. Luboščžiwje je šтары šwėrny pšchecžel a pošpjerat našcheho towar-štwu šako wudacže našcheho bibliškeho pucžnika dobročžiwje ša-šlacžil, so jón šobobuštawny darmo doštanu. Pucžnik šam je so rospóšlal a so rošdawa. Nowy poškelnik na měšto lubeho Šataša je so wušwolil. Na nowe lėto wuda so nowy wudawč horžo poš-žadanych Žionškich šłowow.

Dališche dobrowólne đary ša woše armeniške šyroty.

S Bukečžanskeje wošady pšches knjesa šararja Šubizu:

Al. i B.	1 hr.
B. i B.	2 "
R. i Wad.	3 "
M. i R.	5 "
R. i B.	2 "
B. i R.	2 "
B. i B.	3 "
B. i B.	2 "

hromadže 20 hr.

W mjenje wobohich šyrotow wutrobny džžak.

Wólcž, redaktor.